ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 33

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐτησία ..... Δραχμ. 3.
Ἑξάμηνος.....Δραχμ. 2.
Τρίμηνος .....Δραχμ. 1.
Ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
17-Ὁδὸς Σολωμοῦ-17
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐ 1903.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἀκόμη τὸ βλέπω ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σπιτάκι νὰ στέκῃ κατάλευκο σὰν ἕνα μικρὸ ἀριστουργηματάκι ἐκεῖ κάτω εἰς μίαν ἄκρη τῆς μικρᾶς συνοικίας εἰς τὴν ὁποίαν τότε ἔμενα. Καὶ δὲν ἠξέρω γιατί ὅταν περνῶ κάτω ἀπ' αὐτὸ κάτι μοῦ θυμίζει, κάτι ποῦ σὰν τὸ συλλογισθῶ αἰσθάνομαι νὰ μοῦ φεύγῃ ἕνας πικρὸς στεναγμὸς καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου νὰ κυλᾷ ἀργὰ ἀργὰ ἕνα θερμὸ δάκρυ. Νὰ εἶνε τάχα αὐτὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς συγκινήσεως τὴν ὁποίαν μοῦ προξενεῖ αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ψυχή μου συνεδέθηκε τόσῳ σφιχτὰ ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ χωρισθῇ πειὰ ἀπ' αὐτό, ἢ γιατί ὅταν τὸ βλέπω μοῦ ἔρχονται ὅλες ἐκεῖνες αἱ ἀναμνήσεις ποῦ κάποτε μὲ ρίχνουν εἰς μίαν ἀόριστον ἔκστασιν καὶ μὲ κάνουν νὰ αἰσθάνωμαι τὸν πόνο ποῦ φέρνει σὲ καθένα μία περασμένη εὐτυχία; Θὰ προτιμοῦσα τὸ πρῶτο, γιατί δὲν θέλω νὰ βρίσκεται πάντα στὸ νοῦ μου μία ἀνάμνησις, ἡ ὁποία μὲ συγκινεῖ, μὲ θλίβει, μὲ θανατόνει.

Κάθε σκιὰ ποῦ βλέπω μέσα στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ ἀπέναντι φανοῦ, στὸ μπαλκονάκι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ, μὲ φέρνει εἰς μίαν μακρυνὴν ἐποχὴν ποῦ ζοῦσα τότε μέσα στ' ἀπαλὰ χάδια τῆς ροδοντυμένης ἀνατολῆς τῆς πρώτης ζωῆς μου, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἕτοιμη κάτι νὰ μοῦ σιγομιλήσῃ, νὰ μοῦ πῇ τὰ λόγια ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα πάντα ἔφευγα, ὅταν μέσα στὸ ἄγριο μούγκρισμα τοῦ παγωμένου βορηᾶ καὶ στὸ πασπάλισμα τοῦ ψιλοῦ χιονιοῦ τοῦ Ἰανουαρίου, τυλιγμένος σ' ἕνα χονδρὸ πανωφόρι, ἐπερίμενα κάτω ξυλιασμένος ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρύο καὶ προσπαθοῦσα μὲ τοὺς ἁρμονικοὺς ἤχους μιᾶς κιθάρας νὰ διακόψω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἥσυχο ὕπνο τῆς λευκῆς παρθένας τοῦ ὀνείρου μου, ἡ ὁποία δειλὰ δειλὰ σιγάνοιγε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ λευκὸ ὄνειρό μου.

Καὶ εἶχαν κάποια μαγεία ἡ γλυκειὲς ἐκεῖνες στιγμὲς μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπὴ τῆς νύχτας. Κάποια μαγικὴ ὤθησις μ' ἔφερνε κάθε νύχτα

ἕως ἐκεῖ στὸ μαγικὸ ἐκεῖνο σπιτάκι ποῦ ἔλαμπεν ἄλλοτε στὴν ἀσπράδα ποῦ ἔρριχνε τὸ ψιλὸ χιόνι τὸ στρωμένο κάτω σ'ἕνα λεπτὸ τάπητα, ἢ ἄλλοτε στὸ τεφρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ ἡ ψυχή μου ἠσθάνετο μίαν ἀνακούφισιν ὅταν κατώρθωνα νὰ πλησιάσω τὴν λευκὴν κόρην τοῦ ὀνείρου μου, καὶ νὰ τῆς ἀποσπάσω δύο γλυκὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ζητοῦσε ἡ στερημένη μου καρδιὰ γιὰ νὰ δροσισθῇ.

Καὶ ἔφευγα πάντα μὲ μιὰ σκέψι στὸ νοῦ ποῦ δὲν μ' ἄφινε ποτὲ νὰ ἡσυχάσω, καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ ἰδῶ πάλι ὅ,τι μ' ἔκανε νὰ συγκινοῦμαι καὶ νὰ ἀκούσω πάλι τὰ λόγια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ πάλλῃ πειὸ δυνατὰ καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴν φρικίασιν μιᾶς ἀγάπης ποῦ πρώτη φορὰ τότε ἄρχιζε νὰ φυτρώνῃ μέσα της καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἔζοῦσα στὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα τὰ χρόνια, τ' ἀλησμόνητα.

* *
*

Ἦταν μικρούλα τότε ὅταν τὴν ἐγνώρισα, ἕως 15 ἐτῶν. Τὸ ὡραῖο ἐκφραστικὸ πρόσωπό της ποῦ τὸ ἐπλαισίωναν τὰ καστανὰ σγουρὰ μαλλιά της, τὰ χυμένα μὲ ἀγγελικὴ χάρι ἀπάνω στοὺς ὤμους της ἔμοιαζε μὲ ρόδο τοῦ Μαγιοῦ ποῦ μόλις ἄνοιξε καὶ χύνει τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά του καὶ εἰς τὸ ὁποῖο εἶνε χυμένα ἀκόμη τὰ δάκρυα τῆς πρωϊνῆς δροσιᾶς.

Τὰ ὁλοστρόγγυλα μαῦρα μάτια της ἔστελναν δειλὲς ἀχτῖδες ποῦ φανέρωναν μιὰ ἀθωότη ποῦ βασίλευε μέσα στὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα, καὶ ὅταν τὴν ἀντίκρυζες ἔβλεπες νὰ χύνεται στὰ πεταχτὰ μάγουλά της ἕνα ὤμορφο κοκκινάδι, σημάδι καὶ αὐτὸ τῆς ἀγνότης της, καὶ νὰ χαμηλώνῃ τὰ μάτια της ἀπὸ ἐντροπὴ μ' ἕνα ἐλαφρὸ δάγκωμα στὰ κοραλένια της χείλη. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ δυστυχισμένη μου καρδιά, ἡ ἀνίδεη ἀπὸ συγκινήσεις καὶ δάκρυα—μικρὸς κ' ἐγώ τότε — ἄνοιξε γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν εἰκόνα της ἔτσι παρθένα ὅπως ἤτανε, μὲ τὴν ἀφελῆ της χάρι καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ ὕστερα, νὰ τὴν λατρεύῃ μὲ μιὰ ἁγνὴ καὶ ὑπερκόσμια λατρεία.

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ παρθένα χείλη της ἐξέφυγε δειλὴ-δειλὴ ἡ πρώτη λέξις ποῦ σὰν τραγοῦδι χιλίων Χερουβεὶμ ἀκούστηκε στ' αὐτιά μου, τότε πειὰ κατάλαβα κάθε ἄλλη ἀγάπη νὰ φεύγῃ ἀπό ἐμέ, καὶ νὰ φέρωμαι μὲ δύναμι μαγικὴ εἰς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ μιὰ ἀγάπη ἄδολη ποῦ τῆς ὡρκιζόμουν νὰ φυλάξω ὅσο ζῶ καὶ νὰ μὴ χωρισθῶ ποτὲ πειὰ ἀπ' αὐτήν.

Καὶ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι εἶχε γίνει τώρα γιὰ μὲ ἕνας ἄσπιλος ναός, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάτρευα τὸ εἴδωλο τῆς ψυχῆς μου, καὶ εἰς αὐτὸ ἀφιέρωνα κάθε ἡμέρα τὰς πρώτας συγκινήσεις μου καὶ τοὺς πρώτους παλμοὺς μου.

* *
*

Ἐπέρασαν ἔτσι κάμποσα χρόνια. Μὰ τώρα τί σκληρὴ μεταβολή! Ἐκείνη πειὰ μεγάλωσε καὶ τὴν πρώτη της σκέψι ἤλθαν νὰ διώξουν ἄλλοι λογισμοί. Ἡ θερμὴ λατρεία ἐκούρασε τὴ μικρή της καρδιὰ καὶ ἄφησε νὰ χυθῇ μέσα της, τὸ φαρμάκι τῆς λησμονιᾶς, γιὰ νὰ μολύνῃ ὕστερα τὰ παρθένα χείλη της μὲ τὰ φαρμακερὰ φιλήματα ποῦ ἐμάζευε στὸν τρελλὸ δρόμο της καὶ νὰ γράψῃ μονάχη μιὰ μαύρη σελίδα στὸ λευκὸ βιβλίο τῆς ἄδολης ζωῆς της. Τὸ ὤμορφο κοκκινάδι δὲν φαίνεται πειὰ νὰ στολίζῃ τὰ παρθένα μάγουλά της, καὶ τὴν βλέπω τώρα νὰ τρέχῃ μ' ἕνα πόθο ἀχόρταστο γιὰ νὰ σβύσῃ κάθε καϋμὸ ποῦ τῆς ἄναψαν αἱ πρῶται συγκινήσεις ποῦ ἐδοκίμασε στὰ παιδικά της χρόνια. Ἐλεύθερη τώρα ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς μιᾶς θερμῆς ἀγάπης δὲν φαίνεται νὰ πλανᾶται εἰς ἀορίστους ἐκστάσεις εἰς τὰς ὁποίας ἡ ὀνειροπόλος φαντασία της τὴν ἔρριχνε, καὶ τὰ ἄόριστα βλέμματα ποῦ σκορπίζει τριγύρω της μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο ποῦ φαίνεται στὰ μολυσμένα χείλη της φανερώνουν κάποια ὑλικὴ σκέψι ποῦ τὴν ἀνησυχεῖ. Καὶ ἂν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐμβαθύνῃ μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν ψυχήν της, θὰ ἔβλεπεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὀνειροπολήματα τὰ ὁποῖα ἀθῷα τότε ἔπλαττε, νὰ τὰ σκεπάζῃ ἕνα μαῦρο πικνὸ σύννεφο, ἡ ἀναισθησία της.

Καὶ ἐπάνω εἰς τὸ φωτεινὸ μέτωπο τῆς χθὲς βλέπω νὰ διαφαίνωνται τὰ ἴχνη ἑνὸς διαπύρου φιλήματος, τὸ ὁποῖον εἰς στιγμὰς ὑπερτάτης ψυχικῆς εὐαισθησίας ἕνα ἀλησμόνητο φθινοπωρινὸ δειλινὸ τῆς ἀπέθεσα· τὸ μόνο σημάδι τῆς ἀγνότητός της ποῦ τῆς ἀπέμεινε.

Πῶς τὴν ἔβλεπα, ἀλήθεια, καὶ πῶς τὴν βλέπω!

Σπ. Ἀρς.

Η ΣΑΒΙΝΗ

Louis Tronche

—o—

Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν εὑρίσκετο εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξᾶν καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἂν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ συνεπείας τρέχουσα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, καὶ πεύκων, τῇ φαίνεται νὰ ἀκούῃ ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῶν φύλλων κλαγγὴν ξιφῶν, εἰσδύει ἐντόλμως διὰ μέσου τῆς λόχμης καὶ εὑρίσκεται ἐντὸς ἀδένδρου μέρους ἔνθα τέσσαρες ἄνδρες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Φερδινάνδος Λεσπινὰη. περιεκύκλουν δύο ἄλλους οἵτινες εἶχον τὸ ἔνδυμα αὐτῶν κατὰ γῆς καὶ τὸ ξῖφος εἰς τὴν χεῖρα. Ἀμέ ως ἀνεγνώρισε τὸν Π. Βαλμὸν καὶ

ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΜΥΚΗΝΩΝ — ΠΥΛΗ ΛΕΟΝΤΩΝ

μόνη μέτω τοῦ δάσους, διευθύνεται φοιτοῦσα πρὸς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Δεν χρ μένη πλησίον τριῶν ἀνθρώπων φαινομένων πολὺ ἀπασχολημένων εἰς τὴν ἐξέρευνησιν τοῦ δάσους, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε νὰ ἀπαγγέλεται παρ' αὐτῶν τὸ ὄνομα Πέτρος, Μαρῖνος. Ἀναμφιβόλλως ἦσαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι διὰ νὰ τὸν συλλάβουν! Ἐπισπεύδει τὸ βῆμα καὶ φθάνει εἰς ἀτραπὸν ἠμποδισμένην ὑπὸ ποχυσκίων θάμνων τὸν Π. Μαρῖνον. Ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς· οἱ μάρτυρες ἐκπεπληγμένοι ἀπομακρύνονται εἰς τὴν θέαν τῆς νεάνιδος, οἱ δὲ ἀντίπαλοι καταβιβάζουσι τὰ ξίφη.

— Πατέρα, Πατέρα εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἀσθμαίνουσα εἰς τὸν Π. Μαρῖνον, ἔρχονται νὰ σὲ συλλάβουν.

— Νὰ μὲ συλλάβουν; Καὶ διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκεῖνος ἔκπληκτος.

— Διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰωαν. Μαρτίνου ναί, ναί, ἔρχονται νὰ σὲ συλλάβουν λέγω, ἡ ἀστυνομία εἶνε ἐκεῖ φύγε, φύγε, γρήγορα.

Ταυτοχρόνως σχεδὸν ὑπαστυνόμος τίς εἰσώρμησεν εἰς τὸ ἀνάδενδρον.

— Τίς εἶνε ἐξ ὑμῶν Κύριοι ὁ ὀνομαζόμενος Πέτρος Μορῖνος ἠρώτησεν.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπαντᾷ ζωηρῶς ὁ Π. Βαλμόν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Π. Μορῖνε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω.

— Ἀγνοῶ Κύριε εἶπεν ὁ Βαλμὸν ποῖος ὁ λόγος τῆς συλλήψεως ταύτης ἀλλὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Ἐπιτρέψατέ μου μόνον νὰ ἐνδυθῶ τὸ φόρεμά μου καὶ ἀποχεραιτήσω τὴν κόρην μου.

— Ἐμπρὸς, ἀλλὰ σπεύσατε ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως εἶχε συστηθῇ προσοχὴ διὰ τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Π. Βαλμὸν πλησιάζων τότε τὸν Π. Μορῖνον μένοντα ἄφωνον καὶ σκεπτικὸν πλησίον τῆς Σαβίνης, τῷ λέγει ταχέως.

— Ἔλαβον τὸ ἔνδυμά σου πᾶρε τὸ ἰδικόν μου ὅπερ εἶνε ἐκεῖ θὰ εὕρητε· ἐν τοῖς θυλακίοις μου τὸ χαρτοφυλάκιον περιέχον ἀρκετὰ χρήματα. Μεταχειρισθῆτε αὐτὰ ὅπως κρυφθῆτε μέχρι τῆς διευθετήσεως τοῦ ζητήματος.

— Ὦ πάτερ εἶπεν τότε ἡ Σαβίνη διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ θωπευτικῆς ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Π. Μορῖνον σ' ἔσωσεν ἤδη ἐκ τοῦ θανάτου τώρα δὲ σὲ ἀπαλάσσει τῆς φυλακῆς· νομίζεις ὅτι ἐὰν ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου ἦτο ἐδῶ δὲν θὰ παρεῖχεν εὐσπλαγχνίαν ;

— Ἔχεις δίκαιον, ἐμορμύρησεν ὁ Π. Μορῖνος πλέον ἔκπληκτος ὅσον δὲν ἤθελε νὰ φαίνηται, καὶ τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Π. Βαλμὸν ἀλλὰ χωρὶς νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος του.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς δυστυχοῦς θανούσης, τὸ παρελθὸν ἔστω λησμονησμένον, Κύριε· ἀναχωρῶ τὴν ἑσπέραν ταύτην δι' Ἅγον Ναζαρῖνον καὶ αὔριον θὰ ἀποβιβασθῶ διὰ Μαρτινίκαν καὶ θλίβων τὴν Σαβίνην εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Βαλμόν.

— Ἐναγγαλίσθητι αὐτὴν ἐψιθύρισεν.

Ὁ Π. Βαλμὸν πιεζόμενος νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν τὴν καταπλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν του, πιέζει περιπαθῶς τὴν Σαβίνην ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὴν ἐναγγαλίζεται μετ' ἀγαλλιάσεως. Κατόπιν τίθεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀστυνομικῶν οἵτινες τὸν ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ προσκληθέντος ὀχήματος.

. . . . . .

Ἀνωφελὲς εἶνε νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ταυτότης τοῦ Π. Βαλμὸν ἀνεγνωρίσθη τὴν ἐπαύριον καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀστυνόμος ἦτο συνδεδεμένος διὰ φιλίας μετὰ τοῦ πατρός του, προυθυμοποιήθη νὰ ἀπολύσῃ αὐτόν. Ὅτι δὲ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Π. Μορίνου διετάχθη ἀναθεώρησις πολυπληθεῖς μάρτυρες παρουσιάσθησαν· καὶ κατεφάνη ὅτι τὸ θῦμα ἦτο ἄνθρωπος ὑπόπτων ἠθῶν καὶ ὅτι ὁ προσβαλὼν Π. Μορῖνος δὲν ἐκτύπησεν εἰμὴ ἐν νομίμῳ ὑπερασπίσει, ὅθεν ὁ δικαστὴς τῆς προανακρίσεως ἐξέδωκε διαταγὴν ἄτοπον. Ἤδη ὁ Π. Μορῖνος κατοικεῖ ἐν Ἁγίῳ Πέτρῳ τῆς Μαρτινίκας. Ἡ καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκαλάμου τὸν ἐνδιαφέρει ζωηρῶς καὶ δὲν ζητεῖ εἰμὴ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀφιερώσῃ ὅτι τῷ ὑποκείονται δυνάμεως καὶ ἐνεργητικότητος καὶ πνεύματος. Πρὸ μικροῦ δὲ ἀπέστειλε τὴν συγκατεύνευσίν του διὰ τὸν γάμον τῆς Σαβίνης μετὰ τοῦ Φερδινάνδου Λεσπινάη.

Ἡ Λεονία Σαβὰζ ἐνυμφεύθη ὡσαύτως.

Παριστάνουσα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατέκτησε πλούσιον τινὰ Ὑάνκην ὀνόματι ὅστις κατέθεσε ὑπὸ τοὺς πόδας της καὶ τὴν τύχην του καὶ τὸ ὄνομά του.

Αἶνος.

ΔΣΤΑΤΗ

—o—

Τῇ Μαρίκᾳ μου.

Μ' ἀνεμοδείκτη ἡ καρδιά σου μοιάζει
Π' ἀδιάκοπα 'ς τὸν ἄνεμο γυρίζει·
Μιὰ τὸ βορρᾶ, μιὰ τὸ νοτιὰ κυτάζει
Κι' ἀξέννοιαστη ἀέρα κοπανίζει.

*
* *

Σταμάτησε τὴν τρέλλα της τὴν τόση,
Καὶ βάλτης σιδερένιο χαλινάρι.
Γιατ', ὁ Θεὸς μικρὴ νὰ μὴ 'ς τὸ δώσῃ,
Ὁ ἄνεμος ταχεὶὰ θὰ σοῦ τὴν πάρῃ.

Μηχανικὸς Β. Ν.

ΠΕΖΟΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΙΔΙΩΔΕΣ ΜΟΥ

—o—

Μπῆκα κ' ἐγὼ στὸν κόσμο καὶ ἄλλο γύρω μου δὲν εἶδα, παρὰ μελαγχολία καὶ ἐρημιά. Ἐγύρεψα παντοῦ κάτι, ποῦ Εὐτυχία τὸ ὀνομάζουνε, μὰ νὰ τὴν ἴδρῶ ἀδύνατο ἐστάθη κι' ἀπελπισμένος τὸ κεφάλι μου στὸ πεπρωμένον ἔγερνα, ἐνῷ μιὰ πλάκα, ἡ πλάκα τῆς ἀπελπισιᾶς τὰ ἀδύνατα στήθεια μου μὲ ἀπονιὰ ἐπίεζε.

Μὰ ξάφνου μεσ' τὴν ἐρημιά μου ἓν ἄστρο λαμπερὸ τὰ μάτια μου ἐθάμπωσεν. Ἔστεκεν ἔτσι ἀκίνητο ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, μεγαλοπρεπέστατο, ἐκθαμβωτικό. Καὶ χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ καταλαβαίνω, ἔννοιωσα μεσ' τὰ φυλλοκάρδια μου μιὰ γαλήνη, μιὰ ἡδονή, ἀνέκφραστη νὰ πλημμυρῇ τὴν ἄμοιρη καρδιά μου, καὶ τὰ μάτια μου κι' αὐτὰ δακρύσανε.

Καὶ τὸ ἄστρο, ποῦ ὡς τώρα ἀκίνητο ἔμενε, ἄρχισε νὰ προχωρῇ συμπαρασύροντας κ' ἐμένα, μὲ κρυφὴ ἐλπίδα στὴ καρδιά, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Προχωροῦσε αὐτὸ καὶ τὸ ἀκολουθοῦσα ἐγὼ μὲ περιέργεια ποῦ τὸ μαγευτικό του τὸ φῶς θὰ μὲ ἔφερνε, ὡς ποῦ, ὦ στιγμὴ ἀνέκφραστη, θεία. ὡς ποῦ τὸ εἶδα νὰ σταθῇ, νὰ καθήσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι σου τὸ θεϊκὸ καὶ σὰν βασιλικὸ στέμμα νὰ στολίσῃ τὰ πλούσια σου μαλλιά, ποῦ λυμένα σ' τοὺς μαρμαρένιους ὤμους σου ἐπέφτανε.

Ἔτσι παραλογισμένος ἀπὸ τὸ κάλλος σου, θαμπομένος ἀπὸ τὴ λάμψι, ποῦ τὰ φλογερὰ τὰ μάτια σου ὁλόγυρα σκορποῦσανε, ἔγυρα ἀγάλι ἀγάλι, ἐγονάτισα μπροστά σου, καὶ ὅπως οἱ Μάγοι τὸν Σωτῆρα προσεκύνησαν, γιὰ Σωτῆρά μου κ' ἐγὼ σὲ ποοσεκύνησα.

Καὶ ἡ καρδιά μου, ποῦ τόσον καιρὸν ἡ πίκρες τοῦ κόσμου τὴν εἶχανε μαυρίσῃ, ἐζωντάνεψε καὶ ἔννοιωσα μέσα της νὰ λαχταρᾷ ἕνας πόθος μύχιος, μιὰ λαχτάρα, μιὰ ἐλπίδα κρυφὴ, καὶ στὴ συγκίνησί μου αὐτή, ποῦ δακρυσμένα τὰ μάτια σου ἔβλεπα, ἄκουσα μέσα μου μιὰ μυστικὴ φωνὴ, τὴν φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου, νὰ μοῦ λέγῃ ἡδονικά. «Αὐτὴ εἶναι ἡ Εὐτυχία ποὺ τόσο καιρὸ ζητοῦσες». Ὦ ! ναί ! πανέμορφη κόρη, ἐσένα τόσο καιρὸ ἀνέλπιστα ζητοῦσα καὶ ἡ καρδιά μου ἡ ταλαίπωρη γιὰ σένα εἶχε μαυρίσῃ.

Μὰ τώρα ποῦ σ' εὑρῆκα καὶ τὰ μάτια μου τὰ μάτια σου τὰ φλογερὰ εἴδανε καὶ ἡ καρδιά μου τοὺς χτύπους τῆς σμαραγδένιας καρδιᾶς σου ἐμέτρησε, ὦ τώρα πλειὰ ποῦ σ' εὑρῆκα τὰ λησμόνησα ὅλα καὶ θαρρῶ τώρα πῶς ζῶ σ' ἄλλους κόσμους ἀνθοσπαρμένους ἀπὸ φαντασίας ὄνειρα καὶ μέσα σὲ ροδόκρινα καὶ μύρτα βλέπουν τὰ μάτια μου ἕνα ζευγάρι ἐρωτικὸ νὰ περιδιαβάζῃ ἀγκαλιασμένο ἀνάμεσα σὲ πασχαλιές, ποῦ τὸ μαγευτικό των ἄρωμα ὁλόγυρα σκορποῦσανε, καὶ τὸ ζευγάρι αὐτὸ ποῦ τὰ μάτια μου ἔτσι χαρμόσυνα ἐβλέπανε, ξεύρεις ποιὸ ἦταν ; Ἐγὼ καὶ Σύ ! ! !

Καὶ ὅταν ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνειρο σὲ ζήτησα μὲ τὴν ἐλπίδα στὴ καρδιὰ καὶ σὲ βρῆκα ὅπως σὲ εἶδα στὸ ὄνειρό μου, βασίλισσα, θεά μου. Καὶ ἡ καρδιά μου χαρμόσυνα ἐκτύπησε, γιατί σὲ σένα, ὦ κόρη τῶν ὀνείρων, γιατί σὲ σένα εὑρῆκα τὸ ἰδεῶδες μου, ποῦ τόσο καιρὸ ὠνειρευόμουνα.

Γιάγκος Ζάννος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ

—=—

Ὑπάρχουν χῶραι εἰς τὰς ὁποίας ἡ δικαιοσύνη δὲν ὑπάρχει μόνον ὅπως ἐφαρμόζῃ αὐστηρῶς τοὺς νόμους της διὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς σοβαρὰς προσβολὰς κατὰ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ καταφέρει τὸν πέλεκύν της ὀλίγον βαρὺν καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀθωοτέρων πταισμάτων, φαινόμενα αὐστηρὰ ἰδίως καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀθῶας ἐρωτικὰς παρεκτροπάς. Οὕτως εἴς τινα πόλιν τῆς Ἰταλίας ἐφαρμόζονται αὐστηρὰ πρόστιμα κατὰ τῶν συλλαμβανομένων ἐπ' αὐτοφώρῳ ν' ἀλληλοασπάζωνται. Εἰς τὴν Κονεκτικούτην (ἀνοίξατε παρακαλῶ τὴν Γεωγραφίαν σας) ὅπου ἰσχύουν ἀκόμη οἱ νόμοι τοῦ Καρόλου Β', ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ πολιτεία ἦτο ἀγγλική κτῆσις, ἡ δικαιοσύνη τιμωρεῖ αὐστηρότερον τοιαύτας παρακτροπάς. Πρὸ δύο ἐτῶν εἷς φοιτητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πέλης καὶ ἡ φίλη του κατεδικάσθησαν εἰς δεκαπέντε ἡμερῶν φυλάκισιν διότι ἐγευμάτισαν εἰς ἓν ἑστιατόριον τῆς Βο-

στώνης. Ἐσχάτως πάλιν εἷς ἐρωτευμένος εἰς τὸ Νιοῦ-Χάβεν ἐπλήρωσε 50 φράγκα πρόστιμον, διότι ἐτηλεφώνησεν ὀλίγας θερμὰς λέξεις εἰς μίαν φίλην του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσκανδάλισε τρομερὰ τὰς δεσποινίδας ὑπαλλήλους τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἐδῶ ἀπὸ τοιαύτας διατάξεις τῆς δικαιοσύνης !

...⋈...

Συνεστάθη ἐν Βιέννῃ πρὸ μικροῦ ἐπιτροπὴ ἀπὸ κυρίας αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον νὰ μεταρρυθμίσουν τὴν γυναικείαν στολήν. Δὲν προβαίνουσιν εὐτυχῶς, ἢ δυστυχῶς ὅμως, ὅπως μερικαὶ Ἀμερικανίδες, μέχρι τῆς ἀξιώσεως νὰ ἐνδύωνται μὲ παντελόνια, οὔτε καταργοῦσι τὴν ἀρχὴν τῆς κομψότητος εἰς τὴν ἀμφίεσιν. Ζητοῦσι πρὸ πάντων τὴν κατάργησιν τοῦ στηθοδέσμου. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τριάκοντα Βιενναίας δέσποινας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες προσεχῶς θὰ προκηρύξωσι τὸ σχέδιον τῆς νέας στολῆς. Συνίσταται δὲ ἡ στολὴ αὕτη κυρίως ἀπὸ ἓν πέπλον ὁ ὁποῖος κρατεῖται ἐκ τῶν ἄνω καὶ κατέρχεται ἐπιχαρίτως πρὸς τὸν θώρακα, χωρὶς διόλου νὰ περιφίγγῃ τὴν ὀσφύν. Δὲν θὰ τὰς γραμμὰς καὶ τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἀλλὰ θὰ τὰς ἀφίνῃ νὰ ὑποφαίνωνται ἐπιτηδείως. Τὸ νέον σχέδιον τῆς στολῆς δὲν ἀποκλείει τὸ ντεκολτέ, καὶ δὲν στερεῖται κομψότητος, κατὰ τὴν γνώμην μιᾶς τῶν κυριωτέρων δεσποινῶν τοῦ Συνεδρίου, τῆς βαρωνίδος Φάλκ.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΟΘΟΣ

— 1 —

Ὁ πόθος δείχνει τὴ ζωή, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἁρπάζει,
'στὰ ἄστρα ἀνεβαίνει,
κι' ἀχόρταγος σὰν οὐρανὸς τὸ σύμπαν ἀγκαλιάζει,
κι' ἀκόμη δὲν χορταίνει.

Ὅμως ἐγὼ ἐσὲ ποθῶ, ὁποῦ τὴν ὠμορφιά σου
ἐσὺ τὴν ἔχεις μόνη,
καὶ σὰν μοῦ ρίξῃς μοναχὰ μία γλυκειὰ ματιά σου
ὁ πόθος μου τελειώνει.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι φτωχὴ κι' ἔχεις γιὰ μόνο πλοῦτο
τῆς ὠμορφιᾶς τὴ γλῶκα,
γι' αὐτό, πουλί μου, ἤθελα καὶ τὸ βρεθεῖς τοῦτο
νὰ τῶπερνα γιά... πρεῖκα !

— 2 —

Ἤθελ' ἀγάπη μου γλυκειά,
νἄμουν δροσιὰ καὶ σὺ χλωμὸ λουλοῦδι
στὰ μαραμένα φύλλα σου νὰ σταζω καθ' αὐγή.

...⋈...

Νἄμουν πουλάκι ἐλεύτερο
κάθε πρωὶ μ' ὁλόγλυκο τραγοῦδι
νὰ σοῦ γλυκαίνω, ἀγάπη μου, τὸν ὕπνο τὴ ζωή.

...⋈...

Νἄρχουμαι στό κρεβάτι σου
τὴ νύχτα σὰ χλωμόγλυκο ἀγγελοῦδι
νὰ κάθουμαι στὸ πλάγι σου, γλυκειὰ μελαχρινή.

...⋈...

Τ' ἀγέρ' ἤθελα νἄμουνα
ποῦ πνέει γλυκὰ στῶν λουλουδιῶν τὸ χνοῦδι
τὴν εὐωδιά τους ν' ἄρχουμαι μ' ὁλόγλυκο φιλί
ν' ἀρίνω στὰ μαλάκια σου.

...⋈...

Ἤθελα νἄμαι, κόρη μου,
ἐγώ τ' ἀγαπημένο σου λουλοῦδι
στ' ἀφροπλασμένα στήθεια σου ν' ἀρήσω τὴ πνοή.

— 3 —

Στῆς ἄχαρης αὐτῆς ζωῆς τὴ σκοτεινιὰ
Ὅπου φυτρώνουνε καϋμοὶ καὶ πόνοι
Στῆς ἔρμης μου ψυχῆς τὴ συγνεφιὰ
Ποῦ μαῦρο σύγνεφο τήνε βουρκώνει,
Ἐκεῖ ποῦ ὄνειρα γοργὰ τρελλὰ
Λάμπουν σὰν διαμαντένια ἀστέρια
Ἄχ ! ὀνειρεύομαι τὴν εὐτυχία
τὴν Εὐτυχία ποθῶ νὰ πιάσω ἀκέρηα.

— 4 —

Ἔλα νὰ πᾶμε μακρυὰ σὲ ξένες ἄλλες χώραις
ποῦ Χρόνοι-ἢ μέρες φαίνονται κι' ἀργόπερνοῦν ἢ ὧραις.

=

Ἔλα νὰ πᾶμε μακρυὰ σὲ ξένα ἄλλα μέρη
ἐκεῖ ποῦ πνέει μοσκόβολο καὶ δροσερὸ το ἀέρι.

=

Γιὰ 'δὲς τοῦ κάμπου τὰ πουλιὰ γιὰ κύτταξε τἀηδόνια
ζευμαρωμένα πῶς πετοῦν μεσ' τἀνθισμένα κλώνια.

=

Ἔλα κ' ἐμεῖς νὰ σμίξωμαι τὰ δυό μας σὰν πουλάκια
κ' ἀχόρταγα τὰ χείλη μας νὰ δίνουνε φιλάκια.

=

Ἔλα νὰ κτίσωμε φωλιὰ ἀπάνω στὰ κλωνάρια
νὰ ξαπλωνόμαστε ἀπαλὰ στὰ πράσινα χορτάρια.

=

Σὲ παπαροῦνες δροσερὲς τοῦ κάμπου τὰ στολίδια
σὰν παιχνιδιάρικα πουλιὰ θὰ παίξωμε παιχνίδια.

=

Μὲ στὴ θερμή μου ἀγκαλιὰ, νὰ σφίγγω τό κορμί σου
νὰ λαχταρῶ νὰ λαχταρᾶς, νὰ νοιώθω τὸ φιλί σου.

=

Κι' ἂν γιὰ τροφὴ τοῦ ὁ θάνατος μᾶς ἔχει διαλεγμένα
νὰ ξεψυχήσωμε μαζὶ σφικτὰ ἀγκαλιασμένα.

— 5 —

Ἐπόθησα νὰ ζήσω στὰ ὀνειρά σου :
Σκλάβος ἐγὼ καὶ σύ βασίλισσά μου
νἆσαι, στὸ κόσμο ποὔπλασε ἡ ματιά σου
γιὰ μιὰ στιγμὴ γλυκειὰ στὴ φαντασία μου.

—ο—

Ὅμως ἐσὺ μ' ἀρνήθηκές, ξανθή μου,
καὶ πότισες φαρμάκι τὴ καρδιά μου,
μὰ δὲ θὰ ἰδῇς ποτὲ μὲς τὴ μορφή μου
τὸ πόνο, τὸ μαρτύριο στὴ ματιά μου.

—ο—

Ὅταν πεθάνω, ὦ ἄσπλογχνη παρθένα,
ἤθελα νὰ γινῶ τὸ μαῦρο χῶμα,
ποῦ θὰ δεχτῇ στὰ σπλάχνα, νεκρωμένα
τὰ κάλλη σου, τὸ μαρμαρένιο σῶμα ! !

—ο—

Δὲ θέλησες στὴ γῆ νὰ μ' ἀγαπήσῃς !
ἀρνήθηκες στὸ κόσμο τὴ λατρειά μου !
ἀλλὰ νεκρὴ ποθῶ νὰ κατοικήσῃς
στὴ μαύρη γῆ, ποῦ θἆναι ἡ ἀγκαλιά μου.

— 6 —

Φήμη γοργόφτερη στ' ἄσπρα ντυμένη
Θέλω νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Κι' ὅλο νὰ λέῃ σὰν τρελλαμένη
«Ζήτω ἡ δόξα ἡ Ἑλληνική».

...⋈...

Θέλω νὰ βλέπω παντοῦ καὶ πάλι
Σ' ὅλο τὸν κόσμο σ' ὅλη τὴ γῆ
Νὰ λαμπυρίζουν ἄπειρα κάλλη
Καὶ ἡ Ἑλλὰς μας νἆνε πηγὴ

— 7 —

Πρῶτα ποθῶ νὰ ράγιζε ὁ πέπλος τοῦ ἀγνώστου
ν' ἀγνάντευα τ' ἀνάποδα τοῦ βιοῦ μου καὶ τὰ ἴτια
ποῦ κρύβει γιὰ τὸ μέλλον μου, νὰ μάθενα...ἐμπρός του
θὲ ναῦρω ρόδο κόκκινο, ἢ ὅλο...κυπαρίσσια ; !...

Καὶ δεύτερα νἀρχόταν ἡ στρίγγλα μου ἡ Μοῖρα
καὶ νὰ μ' ἐσώτα—; τί καλό, ποθεῖς, νὰ σὲ φιλέψω ;—
Νὰ 'φώναζα — Μοῖρα σκληρή, θὰ σ' ἔλεγα Σωτῆρα,
ἂν μὲ 'βοηθοῦσες, μιὰ καρδιὰ παρθένα νὰ...ψαρέψω !!..

Περὶ τοῦ ποιητικοῦ μας διαγωνισμοῦ ἀνεφέραμεν ἐν ἐκτάσει ἐν τῷ 31ῳ φύλλῳ· ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ ψηφίσωσι καὶ ἐκφράσωσι τὴν γνώμην των περὶ πρωτείων ἐπὶ τῶν ἄνω ποιημάτων ὅπως συμμορφωθῶσι μὲ τὰ ἐν τῷ 31ῳ φύλλῳ ἀναγραφόμενα περὶ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ. Ψηφοδέλτια εἰσὶ δεκτὰ μέχρι τῆς 12ης Μαΐου τὸ πολύ.

ALEXANDRE DUMAS

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΟΥΑ

—ο—

Ἔρτασα στὴ Δομοδοσόλα τὴν ἡμέρα ποῦ γιόρταζαν οἱ πεταλωτάδες τὸν ἅγιο Ἐλουά. Ἐγὼ ποῦ δὲν ἐγνώριζα κατὰ ποιὰ ἐποχὴ ὁ ἅγιος αὐτὸς ἤτανε πεταλωτής, πῆγα σένα γεροντάκι κοντὰ καὶ τὸ ρώτησα τί ἐσήμαινε κείνη ἡ ζωγραφιὰ ποῦ ἤτανε ἀπάνω στῆς σημαῖες — ὁ Ἐλουὰ σπάζοντας τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μαγαζεισῦ του — καὶ ὁ καλὸς γέρως ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται ἔτσι :

Στὸ 610 ὁ Ἐλουὰ, ὁποῖος ἤτανε 26—27 χρονῶν, κατοικοῦσε στὴ πόλι Λιμόγη, κεῖ ποῦ γεννήθηκε καὶ ἡ ὁποία βρίσκεται δύο λεύγες μακρυὰ ἀπὸ τὴ Καδιλάκη. Ἀπὸ τὴ μικρή του ἡλικία ἔδειξεν ὁ ἅγιος μιὰ μεγάλη κλίσι γιὰ τῆς μηχανικές τέχνες, ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ ἤτανε φτωχὸς τοῦμελλε νὰ μείνῃ ἕνας ἁπλὸς πεταλωτής. Προόδευε ὅμως σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν ἐργασία του αὐτὴ, ποῦ τὴν κατήντησε τέχνη ἀληθεινή. Τὰ πέταλα τἄβαζε τρεῖς φορὲς στὸ καμίνι καὶ τὰ ἔκανε λαμπερὰ σὰν ἀσῆμι καὶ τὰ καρφιὰ ὁλόντριτα σὰ νἆτανε κομμένα μὲ διαμάντι!

Αὐτή του ἡ ἐπιτηδειότης — ποὖχε ἐκπλήξει ὅλο τὸν κόσμο — στὸ τέλος ἔκαμε κι' αὐτὸ τὸν τεχνίτη νὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω του. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ γύρισε τὸ κεφάλι καὶ λησμονώντας πῶς ὁ θεὸς μᾶς ὑψώνῃ καὶ μᾶς ταπεινώνει κατὰ τὴ θεία του βούλησι, ἔκαμε μιὰ ἐπιγραφὴ κι' ἀ-

πάνω σ' αὐτὴ παράστησε τὸν ἑαυτό του νὰ πεταλώνη ἕνα ἄλογο μ' αὐτὴ τὴ γραφή:

«*Ἔλουὰ, μάστωρης τῶν μαστόρων, κύριος πάντων.*»

Ἡ ὁποία ἤτανε ὑβριστικὴ τόσο γιὰ τοὺς ὁμότεχνούς του ὅσο καὶ γιὰ τὴ δύναμι τοῦ θεοῦ.

Ἡ γραφὴ αὐτὴ ἔκαμε μεγάλο θόρυβο καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἔλουὰ εἶχε προπάντων νὰ κάνη μὲ ἐμπόρους, καβαλλάριδες καὶ προσκηνυτάδες, οἱ ὁποῖοι ἀκατάπαυστα περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μαγαζί του, ἡ ἐπιγραφὴ κείνη ἔγινε πασίγνωστη καὶ ἐκίνησε τὴ φιλοτιμία τῶν πεταλωτάδων ὄχι μόνο τῆς Γαλλίας ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπ' ὅλες τῆς μεργιὲς μιὰ φοβερὴ κατακραυγὴ γιὰ τὸ περίφανο μάστωρη, τόσο μεγάλη ποῦ ἔφτασε ὥσαμε τὸ παράδεισο.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μὴ γνωρίζοντας τὴν αἰτία ποῦ προξενοῦσε τὸ κρότο αὐτὸν ἐταράχθηκε ἐκύτταξε στὴ γῆ κάτου. Τὰ μάτια του τὰ ὁποῖα κατὰ τύχη ἤτανε γυρισμένα στὴ Λιμόγη, πέσανε στὴ φοβερὴ ἐπιγραφὴ καὶ τότε κατάλαβε τὰ πάντα.

Ἀπ' ὅλα τἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνο ποῦ θυμόνει περισσότερο τὸ Θεὸ εἶναι ἡ περιφάνεια. Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἀρρώστια σήκωσε τὸ Σατανᾶ καὶ τὸ Ναβουχοδονόσωρα ἐναντίον του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τοὺς τιμωρήση τρομαχτικά.

Γι' αὐτὸ καὶ τώρα ὁ Παντοδύναμος θυμωμένος ζητοῦσε τὸ τρόπο μὲ τὸ ὁποῖον νὰ τιμωρήση τὸν Ἔλουὰ, ὁπόταν ὁ Χριστὸς βλέποντας τὸν πατέρα του σκεφτικὸ τὸν ρώτησε τί εἶχε καὶ κεῖνος τοῦ ἀπάντησε δείχνοντας τὴν ἐπιγραφή. Ὁ Χριστὸς τὴ διάβασε.

— Μάλιστα, μάλιστα πάτερ μου ἡ γραφὴ εἶνε δριμεῖα, ἀλλ' ὁ Ἔλουὰ εἶνε ἐπιτείδιος, ἔχει καλὰς ἀρχὰς, ἐλησμόνησενὅμως ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ δύναμίς του προέρχεται ἄνωθεν.

— Συμφωνῶ, ἀπάντησε ὁ Θεὸς, ἔχει πράγματι ἐξόχους ἀρετὰς, ἀλλὰ ἡ ὑπεροψία του ὑπερβαίνει ταύτας καθὼς ὁ κέδρος ὑπερβαίνει τὸν ὕσσωπον καὶ τὸν κάμνει νὰ μαραίνεται ὑπὸ τὴν θανατηφόρον σκιάν του. Ἀνέγνωσες; *Ἔλουὰ μάστωρης τῶν μαστόρων, κύριος πάντων;*

Τοῦτο προσβάλλει ὄχι μόνον τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιτηδειότητα ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πανίσχυρον οὐρανίαν δύναμιν.

— Καλῶς πάτερ μου ἡ δύναμις αὕτη ἂς τῷ ἀπαντήση διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ οὐχὶ διὰ τῆς κακίας. Δὲν θέλετε τὴν μετάνοιαν καὶ οὐχὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐνόχου; Ἔ! τότε ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. — Συναινεῖτε;

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσης... Τέλος πόσον χρόνον ζητεῖς διὰ τοῦτο;

— Εἴκοσι τέσσας ὥρας.

— Σύμφωνος, τοῦπε ὁ Θεός.

Ὁ Χριστός δὲν ἔχασε καιρὸ, γδύθηκε τὴ θεϊκή του φορεσιά, κέβαλε ροῦχα τεχνίτη, γλίστρησε πάνω σὲ μιὰ ἀκτῖδα τοῦ ἥλιου καὶ κατέβηκε μπρὸς στὴ πόρτα τῆς Λιμόγης.

Μπῆκε στὴ πόλι, κρατῶντας τὸ ῥαβδὶ στὸ χέρι καὶ σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἔρχεται ἀπὸ μεγάλο δρόμο τράβηξε στὸ σπίτι τοῦ Ἔλουὰ καὶ τὸν βρῆκε νὰ χτυπάει ἕνα πέταλο. Ἤτανε στὴ τρίτη καμινιά.

— Γειά σου μάστωρη τοῦπε ὁ Χριστὸς μπαίνοντας μέσα, γύρισα μάστωρή μου ὅλη τὴ Γαλλία καὶ παντοῦ ἄκουσα νὰ μιλᾶνε γιὰ τὴ μεγάλη σου τέχνη, σκέφτηκα λοιπὸν πῶς σὺ μόνο θὰ μποροῦσες νὰ μοῦδειχνες τίποτα νέο καί....

— Ἄ! Ἄ! ἔκαμεν ὁ Ἔλουὰ ρίχνοντάς του γρήγορο βλέμμα.

— Καὶ ἂν θέλεις νὰ μὲ πάρης στὴ δουλειά σου ... ἂν σοῦ γίνω σύντροφος θὰ σὲ πηρετήσω ὅσο μπορῶ.....

— Καὶ τί ξέρεις, ρώτησε ὁ Ἔλουὰ, ἀφοῦ ἔδωσε τὴ στερνὴ σφυρηγιὰ κέριζε τὴ τσιμπίδα κάτου.

— Μὰ νομίζω πῶς ξέρω ... καὶ πέταλα νὰ σιάχνω... καὶ νὰ πεταλώνω καλὰ, κιὅτι ἄλλο τύχει.

— Ὅλα, ρώτησε περίφανα ὁ Ἔλουά.

—Πέρα καὶ πέρα ἀπάντησεν ὁ Χριστός.

Ὁ μάστωρης τότε ἄρχισε νὰ γελάη.

— Ἔ! τί λὲς λοιπὸν γιαυτὸ τὸ πέταλο; τοῦ εἶπε δείχνοντας κεῖνο ποῦ εἶχε τελειώση.

Ὁ Χριστὸς τὸ παρετήρησε.

— Χμ! δὲν εἶνε κακὸ, μὰ λέγω πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ φτιάση καὶ καλλίτερο.

Ὁ Ἔλουὰ δάγκασε τὰ χείλια του.

— Καὶ πόσες φορὲς βάζοντάς το στὸ καμίνι θὰ τὸ κάμης σὰν αὐτό.

— Μιὰ, ἀπάντησεν ὁ Χριστός.

— Χὶχ! ἰχ! ἰ!

Αὐτὸς — καθὼς εἶπαμε — τὸ κατόρθωνε μὲ τρεῖς καμινιὲς καὶ οἱ ἄλλοι τεχνίτες μὲ πέντε ἢ ἕξη, τώρα λοιπὸν νἀκούη μὲ μία, τοῦ φαινότανε παράδοξο, νόμιζε πῶς ὁ σύντεχνος ἤτανε τρελλός.

— Καὶ μοῦ δείχνης; σὲ παρακαλῶ πῶς τὸ κάνεις αὐτὸ μὲ περιγέλοιο τοῦ εἶπε ὁ μάστωρης.

— Ἀκοῦς λέει Ἀμέσως.

Σήκωσε ὁ Χριστὸς τὴ τσιμπίδα, πῆρε 'να κομμάτι σίδερο, τῶβαλε στὸ καμίνι μέσα καὶ κατόπι ἔγνεψε τοῦ μπάρπα — Λουνὼ νὰ τραβάη τὸ σκοινὶ τοῦ φυσερο.

Ἡ φωτιὰ, ποῦ ἤτανε κρυμμένη στὰ κάρβουνα 'πὸ κάτου ξεπήδησε μὲ μιὰ σὲ ἀχτῖδες γαλάζιες, χίλιες σπίθες ξεπετάχτηκαν καὶ γλῶσσες φωτεινὲς ζώτανε τὴ τροφὴ ποῦ τοὺς ἐδόθηκε, ἐνῶ ὁ ἐπιδέξειος τεχνίτης ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔβρεχε τὰ κάρβουνα, τὰ ὁποῖα γιὰ μιὰ στιγμὴ μαύριζαν καὶ ἀμέσως ξαναπέρνανε μιὰ νέα δύναμι κιένα χρῶμα πειὸ ζωηρό. Στὸ τέλος ἡ ἀνθρακιὰ φάνηκε σὰ ὅλη ἀναλυτὴ καὶ σὲ λίγο αὐτὴ ἡ λάβα κιαρίνισε.

Τότες ὁ Χριστὸς ἔσυρε ἀπὸ τὴν ἀθρακιὰ τὸ σίδερο ἄσπρο σχεδὸν καὶ τὸ ἔβαλε ἀπάνω στὰμόνι. Σὲ μερικιὲς σφυργιὲς τοῦ ἔδωκε μία φόρμα τόσο τέλεια ποῦ δὲν μπορεῦσε νὰ τὸ παραβάλη κανεὶς μὲ κεῖνα τὰ πέταλα ποῦφτιανε ὁ κύρ — Ἔλουά.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἔγιναν τόσο γρήγορα ποῦ ὁ μάστωρης δὲν εἶδε παρὰ φωτιὰ καὶ σπίθες.

— Νὰ τοῦπε ὁ Χριστός.

Ὁ Ἔλουὰ πῆρε τὸ πέταλο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ βρῆ κανένα ψεγάδι μὰ δὲ μπόρεσε νὰ πῆ τὸ παραμικρὸ γιατὶ δὲν τοῦλειπε τίποτα.

— Ναί... ναί δὲν εἶνε κακό ... βέβαια γιὰ ἕνα ἁπλὸ ἐργάτη ... Ἀλλὰ, ξακολούθησε ἐλπιζοντας νὰ τὸν πιάση πουθενὰ, δὲν εἶνε δὰ καὶ τίποτα νὰ κατασκευάζη κανεὶς ἕνα πέταλο ... πρέπει νὰ ξέρη καὶ νὰ τὸ καρρώνη. Ἀλήθεια σου μοῦ εἶπες πῶς ξέρεις νὰ πεταλώνης...

—Ναί μάστωρη, ἀπάντησε ταπεινὰ ὁ Θεός·

— Βάλτε τ' ἄλογο στὸ ξυλόσπιτο (1) φώναξε ὁ Ἔλουὰ στὰ κοπέλια.

— Ὤ! δὲν πειράζει ... ἀντίσκεψε ὁ Χριστὸς ἐγὼ ἔχω τρόπο δικό μου πειὸ σύντομο.

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος;

—Νὰ θὰ τὸν δῆς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἔτσι λέγοντας ἔσυρε ἀπὸ τὴ τζέπη του ἕνα μαχαῖρι καὶ πῆγε κοντὰ στ' ἄλογο, τοῦ σήκωσε ἕνα ἀπὸ τὰ πισινὰ πόδια, — τὸ ἀριστερὸ — τῶκοψε ἀπὸ τὴ πρώτη κλείδωσι, τῶβαλε στὸ μάγγανο, τοῦ κάρφωσε τὸ πέταλο μὲ τὴ μεγαλήτερη εὐκολία, τῶρερε ἔπειτα καὶ τὸ κόλλησε — πεταλωμένο — στὸ πόδι τ' ἀλόγου, ὕστερα ἔκοψε καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἔκαμε τὸ ἴδιο, καθὼς καὶ στἄλλα δυό, χωρὶς κἂν τὸ ζῶο νὰ δείξη πῶς πονοῦσε ἢ πῶς τὸ στενοχωροῦσε ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ νέου μάστωρη.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἔλουὰ αὐτὸς θαμπωμένος παρατηροῦσε μὲ τὴ μεγαλήτερη ἔπληξι καὶ ἀπορία.

— Ὁρίστε, εἶπεν ὁ Χριστὸς ἐνῶ κολλοῦσε τὸ τελευταῖο πόδι.

— Ναί... βλέπω ἀπάντησεν ὁ ἅγιος Ἔλουὰ, βάζοντας ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ κρύψη τὴ τόση του ἔκπληξι.

— Δὲν ἤξερες ἐσὺ αὐτὸν τὸ τρόπο;

— Ἤξερ ... ναί ... ἄκουσα νὰ μιλᾶνε ... μὰ ἐγὼ πάντοτε προτιμοῦσα τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἔλουὰ—ὅπως καθένας φαντάζεται— δὲ θέλησε νὰ διώξη ἕνα τόσο ἐπιτήδειο τεχνίτη γιατὶ μποροῦσε αὐτὸς νὰ κάμη μαγαζὶ στὰ περίχωρα καὶ ἔτσι—καθὼς δὲν τὸ ἀρνιοῦτανε—θὰ τοῦ ἔκανε φοβερὴ ἀντίπραξι, γιαυτὸ λοιπὸν ἀπὸ τὴ στιγμὴ κείνη ἔμεινε στὸ μαγαζὶ του σὰ πρωτομάστωρης.

* * *

Τὴν ἄλλη τὸ πρωὶ ὁ Ἔλουὰ ἔστειλε τὸ Χριστὸ νὰ κάμη ἕνα γύρο στὰ περίχωρα.

Ὁ Χριστὸς ἔφυγε.

Εἶχε σχεδὸν χαθῆ στὸ μεγάλο δρόμο, ὁποῦ ὁ Ἔλουὰ καλοσιλογιζότανε τὴ νέα μέθοδο. Εἶχε παρατηρήση μὲ προσοχὴ ὅλα. Ἤτανε τέλειος. Τοῦλειπε μόνο ἡ πρᾶξι. Ἀλλὰ κιαυτὴ δὲν ἄργησεν νὰ τὴν λάβη!

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα στάθηκε μπρὸς στὴ πόρτα τοῦ Ἔλουὰ ἕνας καβαλλάρης. Τὸ ἄλογο του εἶχε ξεπεταλωθῆ ἀπὸ τὸ πισινὸ πόδι, ἕνα τέταρτο λεύγας ἀπὸ τὴ πόλι καὶ ἡ φήμη τοῦ μάστωρη τὸν ἔφερεν ἐκεῖ.

Ἐρχότανε ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν καὶ γύριζε στὴν Ἀγγλία, ὅπου εἶχε νὰ κανονίση κάποιες

(1) Στὴ μέτη τοῦ ξυλόσπιτου ἔδεναν τὸ ἄλογο ποῦ ἤθελαν νὰ πεταλώσουν.

ὑποθέσεις μὲ τὸν ἅγιο Δουστάνδο. Ἔλεστε τὸ ζῷο στὸ κρίκο καὶ πῆγε στὸ ταβερνεῖο νὰ ρουφήξῃ κανένα ποτηράκι παραγγέλοντας τοῦ Ἐλευὰ νὰ κάμῃ γρήγορα.

— Νὰ περίστασι μουρμούρισε ὁ μάστωρας, ἐπειδὴ αὐτὸς βιάζεται θὰ πεταλώσω τἄλογο μ. τὸν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ προφτάσω!...

Πῆρε ἀμέσως μ' ἀπόφασι τὸ καλοκονισμένο μαχαῖρι του, τοῦδωσε μιὰ δυὸ πάνω στὰκόνι. σήκωσε τὸ πόδι τοῦ ζῴου, πῆρε καλὰ μέτρο καὶ μὲ μιὰ τῶκοψε!.....

Τὸ δυστυχισμένο ὅμως τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ φοβερὸ του πόνο χρεμέτισε τόσο τρομακτικὰ, ποῦ ὁ κύριός του βγαίνοντας ἀπὸ τὸ καπελειὸ εἶδε τὸ ζῷο νὰ στέκῃ στὰ τρία του πόδια καὶ το τέταρτο νὰ τὸ τινάζῃ πέρα καὶ νὰ πετάῃ ποτάμι τὸ αἷμα...

Κύτταξε ὁλόγυρα...κανεὶς, μπαίνει στὸ μαγαζὶ καὶ κεῖ βρίσκει τὸν Ἐλευὰ..... νὰ πεταλώνῃ τὸ τέταρτο πόδι μὲ τὴ μεγαλήτερη ἡσυχία!..

Τὸν πέρασε γιὰ τρελλό.

—Μὴ σκιάζεσαι, τοῦπε ὁ Ἐλευὰ μὴ φοβᾶσαι αὐτὴ εἶνε ἡ νέα μέθοδος!..... Καὶ πέρνοντας τὸ πόδι βγῆκε ἔξω νὰ πάῃ νὰ τὸ κολλήσῃ.

— Τὸ ζῷο ὅμως ἀφοῦ ἔχασε ὅλο του τὸ αἷμα ἔπεσε κάτου ἐξασθενισμένο καὶ σχεδὸν νεκρό. Ὁ τεχνίτης γονάτισε, ἔφερε τὸ πόδι— τὸ κομμένο — κοντὰ στὸ ἄλλο.... ἀλλὰ ποῦ νὰ κολλήσῃ... τὸ ξανάβαλε, τὸ κράτησε ἑνωμένο, ἀλλὰ τίποτα!..

Ὁ Ἐλευὰ τότε ἔγινε ὁλοκίτρινος. Κρῦος ὅ δρωτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κουτελό του.... Πάει! ἤτανε χαμένος!

Ἀφοῦ κατάστρεψε τὸ καλό του ὄνομα γιατὶ νὰ ζήσῃ; Στὴ φοβερή του αὐτὴ ἀπελπισία καὶ παραζάλη ἔσυρε τὸ μαχαῖρι—τὸ ἴδιο ποῦ ἔκοψε τὸ πόδι — καὶ τῶρερε μὲ δύναμι στὸ στῆθός του.... μὲ μιὰ ὅμως τὸ χέρι του κρατήθηκε: καὶ ὁ Ἐλευὰ γυρίζοντας εἶδε τὸν ἀρχιμάστορη Χριστό.

Ἤρθε ἀφοῦ ἔκαμε ὅλες τῆς παραγγελίες μὲ τὴ μεγαλήτερη τάξι καὶ γληγοράδα— σὰ Θεὸς ποῦ ἤτανε.

— Τί κάνεις ἐκεῖ τοῦ εἶπε μὲ αὐτηρότητα.

Ὁ Ἐλευὰ δὲν ἀποκρίθηκε ἀλλὰ τοῦ ἔδειξε τὸ ἄλογο ποῦ ξεψυχοῦσε.

—Αὐτό, καὶ κάνεις ἔστι;

Σόνωτε ἀδιάφορα τὸ πόδι — τὸ κομμένο — τοῦ ζῴου πλησίασε μὲ τὸ ἄλλο καὶ τὸ σίμα ἔπαψε, τὸ ἄλογο ζωντάνεψε καὶ ἐσηκώθηκε χορεύοντας ἀπὸ χαρὰ σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε!

Λίγο ποστήτερα ξεψυχοῦσε καὶ τῶρα εἶ ε τόσο ζωηρό!

Ὁ μάστορ- Ἐλευὰ τὸ κύτταζε σαστισμένος καὶ μὲ μία ἄπλωσε το χέρι στὸ μαγαζὶ μέσα πῆρε τὸ σφυρὶ καὶ σπάζοντας τὴν ἐπιγραφὴν εἶπε τοῦ Χριστοῦ ταπεινὰ—ταπεινά.

— Ἀπὸ τῶρα σὺ εἶσαι ὁ *μάστωρας* κι' ἐγὼ τὸ κοπέλι.

— Εὐτυχὴς ὁ ταπεινούμενος, ἀπάντησε μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ ὁ Θεὸς, διότι αὐτὸς ὑψωθήσεται. Σ' αὐτὴ τὴ φωνὴ τὴ τόσο καθαρὴ καὶ ἁρμονικὴ ὁ Ἐλευὰ σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ὅτι ὁ σύντεχνός του φορεῦσε στὸ κεφάλι ἕνα φωτοστέφανο ποῦ σκορποῦσε γύρο του μιὰ θεία φεγγοβολὴ καὶ μέσα σὲ κείνη τὴ λαμπράδα ἀναγνώρισε τὸ Σωτῆρα μας καὶ ἀμέσως ἐγωνάτισε μπροστά του!

—Σὲ συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Χριστὸς, διό ι ἰάθης ἀπὸ τὴν ὀλεθρίον κενοδοξίαν. Μεῖνε *μάστωρας τῶν μαστόρων*, ἀλλ' ἐνθυμήθητι ὅτι μόνον ἐγὼ εἶμαι *κύριος πάντων*.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια καβαλίκεψε στὸ ἄλογο πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον καβαλάρη καὶ ξαφανίστηκε μαζὶ μαὐτόν....

Ὁ Καβαλάρης ἐκεῖνος ἤτανε ὁ ἅϊ-Γιώργης.

Ροδόλφος

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀντιλλάξουν ὁ Μ. Μάγος μὲ τὴν Ν. τῆς Κούλουρης καὶ θῦμα εἰμαρμένης· ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Β. τῆς Λήθης, Τρ. Σελήνην καὶ Πλλ. καρδίαν· ἡ Λευκὴ ἀνεμώνη μὲ τὸ Ὀλ. πλάσμα καὶ Τρελλοῦλαν· ἡ ἄπρωτος καρδία μὲ τὴν Μενεξεδένιαν, Μυοσωτίδα καὶ Κατσαρὴν Ξανθομάλλαν· ὁ Σατανᾶς μὲ τὴν Νυμφαίαν Ἀγγέλαν, Ἑλλ. ναυαρχίδα, Ἀφροδίτην καὶ Χρυσαλλίδα· ὁ Ἰ. τῶν Συνδρομητῶν μὲ τὴν Ἀλ. εἰμαρμένην, Ὀλ. πλάσμα καὶ Β. τῆς Λήθης· ὁ Τροφώνιος μὲ τὴν Ξεν. Κρῆσσαν (δι' ἴσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ) ἡ Γ. Ἀθηνᾶ μὲ τὸν Μ. Μάγον, Ν. τῆς Κούλουρης καὶ Fra Diavolo· ὁ Φίλιππος Δερβλαὶ μὲ τὴν Φυλλίδα· ἡ Ξεν Κρῆσσα μὲ τὸν Ἀίονα· ἡ Πάλλουσα

καρδία μὲ τὴν Νυμφαίαν, Μαρκέλλαν Ξ. Κρῆσσαν καὶ Γ. Ἀθηνᾶν· ὁ Ἀπογοητευμένος ἐραστὴς μὲ τὴν Θερα. Φυλλίδος, Πλλ. καρδίαν, Β. τῆς Λήθης, Νυμφαίαν καὶ Λατρ. τῶν Κρίνων· ὁ Fra Diavolo μὲ τὴν Μαρκέλλα Μενεξεδένιαν καὶ κατσ. Ξανθομάλλαν· ἡ Ὀρφανὴ καρδιὰ μὲ τὸ Χρυσῖζ ν ἀστέρι, Γλυκώπ. Ἀθηνᾶ, Μενεξένιαν, Νυμφαίαν καὶ Πάλλουσαν καρδίαν· ὁ Καρδιοθήρας μὲ τὴν Δαφνοστεφῆ Ὄχθην, Χρυσαλλίδα, Ὀνειροπ. Πλάσμα, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀφροδίτην καὶ Βασίλισ. τῆς Λήθης (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμεῖ.) Ὁ Ναυαγὸς τῆς Ζωῆς μὲ τὴν Λέξιν τῆς ψυχῆς μου, Ἀγγέλαν, Ξενιτευμ. Κρῆσσαν καὶ Ξανθὴν Μάγισσαν. Ἡ Φυλλὶς μὲ τὸν Γαλαξίαν (διὰ 2 τευχῶν) καὶ μὲ τὸν Σαλβατόρον (διὰ 5) ὁ Β. τοῦ Ἔρωτα μὲ τὴν Παρηγ. ἀκτῖνα, Τ. σελήνην, Φυλλίδα, Β. τῆς Λήθης καὶ Μαρκέλλαν· ὁ Χ. Τραγουδιστὴς μὲ τὴν Παρ. ἀκτῖνα Νυμφαίαν Μυστηρ. σιγὴν, Ὀλ πλάσμα καὶ κατσαρὴν Ξανθομάλλαν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἡ Πλλ. καρδία μὲ τὴν Κατσ. Ξανθομάλλαν, Φιλ. Κρῆσσαν Μενεξεδένια καὶ θῦμα εἰμαρμένης· ὁ Σατανᾶς μὲ τὴν Ξεν. Κρῆσσαν Γλ. Ἀθηνᾶν, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Παρ. ἀκτῖνα· ὁ Ι. τῶν Συνδρομητῶν μὲ τὸν Ἀλ. εἰμαρμένην, Ὀλ. πλάσμα καὶ Β. τῆς Λήθης· ὁ Φίλιππος Δερβλαὶ μὲ τὴν Ἀλ. εἰμαρμένην· ὁ Λατρ. τοῦ Ἀπείρου μὲ τὴν Ὠρ. Καστανὴν καὶ θερ. Φυλλίδος· ὁ Ἀλ. Κόττας μὲ τὴν Ἑλ. ναυαρχίδα Ξ. Κρῆσσαν, Β. τῆς Λήθης καὶ Ἀλ. εἰμαρμένην· ὁ Fra Diavolo μὲ τὴν Ἑλ. ναυαρχίδα.

—ο—

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις.

Νυμφαία—Ρωμφαία.

Ὀρθῶς, ἀπήντησαν οἱ ἑξῆς. Ξ. Κρῆσσα, Θερ. Φυλλίδος, Ἀλ. Κόττας. Μ. Μάγος καὶ Ζέφυρος.

Ὁ ἡγεμὼν Μ. Μάγος ἐπειδὴ τὸ βραβεῖον εἶνε μία φιάλη οἴνου καὶ δὲν θελει νὰ προσβάλῃ κανένα...ὡς μπεκρῆ(!!!) βραβεύει τὸν ἑαυτόν του!

Προτεινόμενα.

Γρῖφος

η η
Αλλο : ἄλλο Σημ. η ἄρμ. η
η η

(Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν.)

Εἰς τὸν λύτην δοθήσεται ἓν πακέτον σοκολάτας.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Σ. Φῶκον Ἐνταῦθα. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐχόμεθα καλὸν κατευόδιον. — Κ. Τριμπίδην Μοναμβασίαν· αἰτηθὲν φύλλον ἐστάλη. — Μικρὸν Νησῖδα Ἐνταῦθα. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν — Παραπονούμενον Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν ταχ. δελτάριόν σας ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ ἀντελήφθημεν καθ' ὅσον ἤτο ἀσαφές· ἀναμιγνύετε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Βιαγκίνη ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ δὲν κατορθώνομεν νὰ μάθωμεν τί ζητεῖτε· ἀναμένομεν σαφῆ ἐπιστολὴ σας ἐνυπογράφως. — Ρωκοποῦλλον Ἐνταῦθα. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ δείχνει, λέει ἡ παροιμία αὐτὸ εἴπαμεν καὶ ἡμεῖς γιὰ σᾶς· μόλις ἐνεγράφητε ἀμέσως ἐφάνητε πρόθυμος πρὸς τὴν «Φυλλίδα» φαίνεται ὅτι θὰ γίνητε ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἐκείνων τοὺς ὁποίους σπανίως ἀποκτοῦν τὰ περιοδικὰ, εὐχαριστοῦμεν — Ι. Λέκκν Ἐνταῦθα. Διεύθυνσις ἐδιορθώθη. — Δ. Μαρκοπούλον Πεταλίδιον Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Δάντην Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως. — Νυμφαίαν Ἐνταῦθα. Πάντες οὗς μᾶς ἀνεφέρατε ὡς καθυστεροῦντας διεγράφησαν· ἤδη ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται τακτικώτατα· τὸ μικρομήνυμα τῆς Πλλ. καρδίας ἀπορροῦμεν πῶς δὲν ἐλάβατε ἐν ᾧ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀποστολῶν ἐσημειώθη ὅτι σᾶς ἐστάλη. Ν. Ραφτόπουλον Ζάκυνθον. Εἰς τὸν περιοδεύοντα ἀν ἱπροσωπόνμας κ. Δ. Πελεκάτην ἠρνήθητε νὰ πληρώσητε τὴν συνδρομήν Σας παρακαλοῦμεν διορθώστατε τὸ ἄτοπον πληρώνοντες αὐτὴν εἰς τὸν αὐτόθι μόνιμον ἀντιπρόσωπόν μας κ. Σπυρ. Πελεκάτην. — Σ. Μπόγδανον Λαύριον. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀνταλλάττω εἰκονογραφημένα δελτάρια μὲ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. Διεύθυνσις κ. Ἰωάννην Βούκραν ὁδὸς Στουρνάρα 45 Ἀθήνας. Ἀπάντησις ἠγγυημένη.

— Εἰς τὰ γραφεῖά μας εὑρίσκονται μερικὰ σώματα «Φυλλίδος» τοῦ α'. ἔτους τιμώμενα ἕκαστον δραχ. 3.

— Πλήρης ἡμερῶν καὶ κάλλους ἀπέπτη εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς ἡ πολυφίλητος Σοφία Κ. Στρίγκου ἀδελφὴ τοῦ ἐν Πειραιεῖ κ. Γ. Στρίγκου ἐταίρου τοῦ τραπεζικοῦ γραφείου «Φραγκιάδης, Στρίγκος καὶ Σ.» Ὁ θάνατος τῆς νεαρᾶς ὑπάρξεως μόλις 16 Μαΐου ἀριθμούσης ἀφῆκε μέγα πένθος εἰς τοὺς πολυπλήθεις φίλους καὶ ἀπαρηγόρητον τὸν ἀτυχῆ ἀδελφόν· εἰς ὃν εὐχόμεθα ταχεῖαν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ἡ μετάδοσις τόσων καὶ τόσων νοσημάτων κατὰ μέρος ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ πλύσιμον τῶν ἀσπρορούχων μετ' ἄλλων μεμολυσμένων. Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ πλένετε τὰρούχα σας ἐντὸς τῆς οἰκίας σας πρᾶγμα δύσκολον καὶ ἐπίπονον διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Καὶ ὅμως

Η ΑΛΕΣΣΙΒΑ "ΦΟΙΝΙΞ"

πλένει ὅλα τὰ βαμβακερὰ, τὰ μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀσπρόρρουχα λευκὰ καὶ χρωματιστά,

ΧΩΡΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΚΤΗ, ΧΩΡΙΣ ΒΟΥΡΤΣΑ

Εἶναι ἡγγυημένη ἄνευ χλωρίου, ἡ δὲ μεγαλειτέρα μπουγάδα τελειώνει αὐθημερὸν καὶ μὲ πολὺ ὀλίγας διατυπώσεις. Εἶνε οἰκονομικωτέρα δὲ πὸ ἀτὸ σύνηθες πλύσιμον κατὰ 60)οο.

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Μουσκεύετε ὅλα τὰ ροῦχα μαζὶ, μάλλινα, βαμβακερὰ μεταξωτὰ, ἄσπρα καὶ χρωματιστὰ σὲ κρύο νερὸ, πόσιμον ἢ μὴ ἀδιάφορον, ἀπὸ 3—6 ὥρας ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τὸν ὁποῖον ἔχετε διαθέσιμον.

Λυώνετε σὲ ζεματιστὸ νερὸ 1 πακέτο ἀλεσσίβας καὶ τὴν χύνετε μέσα στὸ καζάνι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ 3 ντενεκέδες τοῦ πετρελαίου νερὸ χλιαρό. Ρίπτετε μέσα στὸ καζάνι, ὅλα τὰ **ἄσπρα καὶ βαμβακερὰ ροῦχα,** καὶ τὰ ἀφίνετε 1 ἕως 1)2 ὥραν νὰ σιγοβράσουν ἐλαφρά. Κατόπιν πέρνετε αὐτὰ τὰ ροῦχα στὴ σκάφη μαζὶ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβραζαν μέσα καὶ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ, μὲ τὴν σαπουνάδα ποῦ κάνει τὸ ἴδιο τὸ νερό, τὰ ξεβγάζετε μὲ **χλιαρὸ νερὸ,** τὰ λουλακίζετε καὶ τελειώνει ἡ μπουγάδα.

Τὰ Μάλλινα, τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀφοῦ μουσκέψουν δὲν τὰ **βράζετε** ἀλλὰ ἁπλούστα τὰ τρίβετε μόνον ἐλαφρὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβραζαν τὰ ἄσπρα ροῦχα, ἔπειτα τὰ ξεβγάζετε μὲ **χλιαρὸ νερὸ** καὶ γίνονται ὁλοκάθαρα.

Στὸ νερὸ ποῦ θὰ περισέψῃ μέσα στὸ καζάνι ρίπτετε ὅλαις τὰις πατσαβοῦρες τοῦ μαγειριοῦ, τὴν ἀφίνετε 1 1)2 ὥρα μέσα, κατόπιν τὰς τρίβετε μὲ τὸ ἴδιο νερό, τὰς ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ καθαρίζουν ἐξαίρετα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Χονδρικῶς παρὰ τῷ κ. Γ. Ν. Ἰωαννίδῃ ἐδὸς Αἰόλου ἀρ. 177 εἴσοδος ἐκ τῆς Στοᾶς καὶ λιανικῶς εἰς τὰ καταστήματα Κων. Θανασούλου, Γουλιέλμου, Πανελληνίου Ἀγορᾶς, Ἀκριβοῦ καὶ Μαλκιεπούλου, Θερμίδου, Χάζ, Σπυλιεπούλου, Κρυστάλ, Σοκκῆ, Κ. Χριστοπούλου κλπ.

Ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῷ κ. Ε. Δημητριάδη, Στοὰ Ριζάρη ἀριθ. 5

Ἕκαστον πακέτον δρχ. 1.20

ΝΕΜΕΑ

13 Ὁδὸς Μητροπόλεως 13

ΟΙΝΟΙ

ΞΗΡΟΙ, ΓΛΥΚΕΙΣ, ΦΙΛΕΡΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Ἐκτυποῦνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρὸς δραχ. 2 τὰ 100, καὶ 1,25 τὰ 50

Τύποις Ἀθηναΐδος